

Otroška modrost

**Smešno-modre dogodbice
iz življenja naših malih.**

**Nabral, izdal in založil
Anton Kosi.**

II. zvezek.

Središče ob Dravi, 1931.

Watisnila tiskarna Kraljek in Vežič v Čakovcu.

Otroška modrost

Smešno-modre dogodbice iz življenja
naših malih.

Nabral, izdal in založil

Anton Kosi.

II. zvezek.

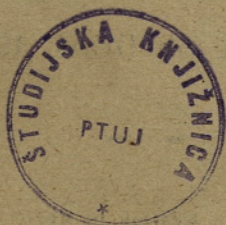

Središče ob Dravi, 1931.

Natisnila tiskarna Kraljek in Vežič v Čakovcu.

57 954

S-11.879-N
24./4. 1969

S čim pa?

Mati: „Nešetokrat sem ti že rekla, da ne smeš s prstom kazati na ljudi!“

Urška: „S čim pa naj kažem potem?“

Opazovalec.

Mirkec hodi prvo leto v šolo. Mati ga pričakuje pri šolskem poslopju, potem pa korakata veselo proti domu.

„Kaj pa ste se danes učili?“ vpraša mati malega šolarja.

„Imeli smo veronauk“.

„No, in kaj so vam lepega povedali gospod kaplan?“

„Oh mama, tega si pač nisem zapomnil, ker sem ves čas samo gospoda kaplana gledal. Povej mi, mama, kako so mogli gospod dobiti glavo skozi tako ozki ovratnik?“

Strašna grožnja.

Mala Fanika, učenka 1. razreda, je doma od očeta, ki je gozdar, slišala, da se mora onega, ki stori komu kako krivico, naznaniti orožnikom.

Nekega dne je bila v šoli pri veronauku nemirna, in po večkratnih opominih jo je hotel katehet postaviti v kot.

Ko jo je pozval, naj gre iz klopi, se dekletce trdovratno upira, nazadnje pa osorno zavpije: „Ako me ne pustite v miru, grem po žandarje!“

Kako kaže barometer.

Sinček: „Očka, ali bova šla v gozd?“

Oče: „Kaj pa pravi barometer?“

Sinček: „Pet minut manjka do spremenljivega!“

Kaj mu je najljubše.

Janezek: „Gospod učitelj nas je danes vprašal, kaj nam je v šoli najljubše. Odgovoril sem: pisanje in risanje.“

Mati: „In ti, Tonček, kaj pa si ti odgovoril?“

Tonček: „Da grem najrajši domov.“

Pisatelj jev sin očetu.

„Veš kaj, papa, da se le ne naveličaš po cele dneve tukaj sedeti in pisati povesti. Saj vendar lahko greš v knjigarno, pa za par kovačev dobiš povesti celo knjigo.“

Ima prav.

Mama: „Jožek, kaj bo pa Francek rekel, ker si mu pojedel večji kos potice? On je vendar starejši in večji od tebe.“

Jožek: „Prav zato mu ni treba večjega kosa. On je pojedel že mnogo več potice kot jaz.“

Ni rahločuten.

Mati: „S teboj je pač križ, Jožek, ves dan te moram kregati.“

Jožek: „Nič ne de, mamica, saj nisen občutljiv.“

Lepa reč.

Teta: „Tu imaš dve ploščici čokolade — ena je za te, ena pa za sestro.“

Andrejček (se zamisli): „Hm, kako bom pa ločil, katera je moja in katero naj dam sestri? — Aha, že vem: od sestrine odgriznem košček, potem pa bom že vedel, katera je njena!“

Mali modrijanček.

Mali Mihec stoji pred sosedovo jablano, jo ogleduje od vseh strani in šteje sadove.

„Kaj pa delaš tukaj? Pojdi!“ zakliče sosed.

„Saj vam ne delam nobene škode, če ogledujem vaša jabolka. Bog mi je dal oči, da jih lahko ogledujem, kako so lepa in nos, da jih lahko duham“, reče mali Mihec.

„Toda Bog ti je dal tudi roke, da bi lahko segel po jabolkih“, odvrne sosed.

„Nikakor!“ odvrne Mihec. „Bog mi ni dal rok, da kradem, toda dal mi jih je, da lahko sprejem jabolka, katere mi boste dali vi, dragi sosed, ker jih imate toliko“.

Sosedu je ugajalo dečkovo modrovanje, nasmehnil se je in mu podaril pet lepih jabolk.

Deliti je slabo.

Teta: „Jožek, daj Uršiki pol zemlje. Deljena radost je dvojna radost“.

Jožek: „Res je to, teta, a je tudi res, da je pol zemlje samo pol zemlje“.

Noče se učiti.

— Zakaj pa joka tvoj mali bratec?

— Ker se noče učiti — jaz sem mu hotel pokazati, kako se jedó sladkorčki, ki ste mu jih vi dali“.

Upravičena žalost.

Branka je božiček z raznimi igračkami bogato obdaroval.

Mamica ga je vprašala: „Ali nič nisi vesel teh lepih igrač?“

Branko: „Bi že bil vesel, samo spomnil sem se, kolikokrat me bo ata natepel, ko bom te igrače potrl“.

Dvojno.

Mati (sinčku, ki ga je poslala v sosedno trgovino): „Zakaj pa te tako dolgo ni bilo? Ali ti nisem rekla, da pridi hitro nazaj“.

Sinko: „Seveda, rekla pa nisi, naj grem hitro tudi tja“.

Kazen za resnico.

Tonček priteče ves zasopljn domov iz šole in vpraša mamo: „Mama, ali kaznujejo tudi ljudi, ki govorijo resnico?“

Mama: „Ne, dragec, takih ljudi ne kaznujejo“.

Tonček (ogorčeno): Zakaj je pa potem mene učitelj kaznoval, ko sem mu odkrito povedal, da nisem naredil domače naloge?!”

Ni vredno.

— Lepa hvala, striček, za žogo, ki si mi jo daroval

— Saj ni vredno za tako malenkost.

— Tudi jaz sem tako mislil, pa so hoteli po vsej sili, da se ti moram vseeno zahvaliti.

Enoletni prostovoljci.

Peterček lista vojaško knjigo in čita: „Enoletni prostovoljci“.

- Oče, mar so enoletni prostovoljci pravi vojaki?
- Seveda.
- Pa v vojni, kaj delajo?
- Vojskujejo se.
- Revčki, tako majčkeni.

Daljni sorodniki.

Pri Čučkovih imajo goste. Oče tolmači malemu Tinčeku, da so to daljni sorodniki.

„Seveda so daljni“, modruje Tinček, „če so prišli iz Amerike.“

Nepotreben strah.

Ob blejskem jezeru. Mali Peterček pita s kruhom ribice v vodi. Oče, ki je ravno pokadil cigareto, hoče zagnati ogorek v jezero.

„Nikar“ zavpije Peterček, „da se ribe ne osmodijo!“

Po ovinkih.

Sinček: „Ata, ali boš jedel torto?“

Oče: Ne, sinko!“

Sinček: „No, sedaj pa ti mene vprašaj!“

Za en dinar se malo dobi.

Mama: „Včeraj sem ti dala dinar in si bil ves dan priden. Danes si pa razposajen, da je grdo!“

Stanko: „Ali misliš, da bom za en dinar ves teden priden?“

Zakaj ne pomaga mami.

Učiteljica vpraša učenke, če kaj pomagajo mami pri delu.

Milenka (vzdigne roko): „Prosim, gospodična, jaz ji že nič ne pomagam!“

Učiteljica: „Lej jo, malopridnico! Zakaj pa ne?“

Milenka: „Zato, ker je moja mama že dve leti mrtva . . .!“

Kje je rep.

Mala Rezika je s črnilom narisala na papir psa brez repa.

„Kje pa je rep?“ jo popraša mama.

Rezika je sprva nekoliko v zadregi, potem se hitro domisli in modro pravi: „Rep? Oh, veš, mama, ta je pa še v črnilu!“

Janezek že ve.

Zdravnik na deželi, ki je ob nedeljah tudi poučeval v šoli, je vprašal učence: „Kaj moramo storiti, če hočemo priti v nebesa?“

„Umreti“, je brž odgovoril Janezek.

„To je res“, je prikimal zdravnik, vendar moramo, predno umremo, tudi še nekaj storiti.“

„Seveda“, je takoj pogodil umni Janezek, „zboleti moramo in po vas poslati!“

Saj ga še nima.

Kmet (dečku, ki je kradel sadje): „Ali ti nisem rekel, da te ne smem dobiti na mojem vrtu?“

— „O saj me še nimate“, je veselo odvrnil deček ter zbežal.

Kakor stari . . .

„Ali vam ni dolg čas, otroci, da tako mirno sedite, igrajte se raje nekaj“, pravi mati svojim otrokom.

„Saj se igramo, mati“, pravi Pepček, „mi se igramo. da smo oženjeni“.

Kakor mama . . .

Sinček: „Ali si moram zares obraz umiti, mama?“

Mati: „Seveda, Mirček, ker si strašno umazan“.

Sinček: „Pa si ne bi mogel raje obraza z moko potresti, kakor delaš to ti, mama?“

Nepotrebno razburjenje.

Gospa Svetinova pride vsa razburjena k sosedi in vpraša: „Povejte mi, draga gospa, kaj ste danes skuhali za obed?“

Soseda jo začudeno pogleda in naposled odgovori: „Makarone in špinačo!“

Tedaj se gospa Svetinova nasmeje: „Torej makarone in špinačo! Pomislite, vaš sinček pa mi je rekel, da kuhate bele kače s travo!“

Istih misli.

Janko in Metka se zopet prepirata.

„Nesrečna otroka!“ ju miri mama, „ali bosta sploh kedaj istih misli?“

„O, saj sva“, se odreže Janko, „jaz hočem imeti najdebelejšo jabolko, Metka pa tudi“.

Bojazljivec.

O polnoči zaslišijo Trdinovi v predsobi glasen hrup.

Gospa Trdinova prestrašeno zašepeče: „Gotovo so razbojniki vdrli v stanovanje!“ Gospod Trdina premišljuje, kaj naj stori — a tedaj mu nasvetuje mali Tonček: „Veš kaj, očka, kar venkaj stopi in povej razbojniku, da nas ni doma!“

Grenko.

Oče (sinčku, kateremu je prejšnji dan pomagal pri nalogi): „No, Mirko, kaj je pa danes rekel učitelj k tvoji nalogi?“

Sinček: „Rekel je, da sem vsak dan bolj neumen.“

Razsoden sinko.

Sinko: „Mama, v „Malih oglasih“ berem, da iščejo statiste za neko dramo. Kdo pa so ti ljudje?“

Mati: „Veš to so taki ljudje, ki na odru ne smejo govoriti.“

Sinko: „Potem pa bi se naš atek lahko takoj javil.“

Ime male sestrice.

V drugem razredu osnovne šole vpraša učiteljica nekega učenca: „Zakaj pa nisi napisal tega imena z veliko začetno črko?“

Učenec: „Zato, ker je to ime moje *male* sestrice!“

Pri pouku nemščine.

Učitelj vpraša Andrejčka: „Kako bi povedal po nemški: jaz imam dva brata?“

Andrejček 'nekaj časa molči, ker pa ne zna prevesti, se opravičuje: „Gospod učitelj, jaz tega ne morem in ne smem prevesti!“

„Zakaj ne?“ se začudi učitelj.

„Zato, ker bi se zlagal. Saj nimam nobenega brata . . .“

Zna že na pamet.

Mama: „O ti kujon ti! Zakaj si polizal napis s torte, ki si jo dobil za god?“

Francek: „Mama, saj ga ni več treba, ga znam že na pamet“.

Dva velikana.

Anica: „Koliko si star, Pepček?“

Pepček: Šest let. A koliko let imaš ti?

Anica: „Tudi toliko. A vidim že lahko čez plot, ne da bi mi bilo treba stopiti na prste“.

Pepček (oblastno): „Oh, to ni nič! Jaz se moram pa še pripogniti, če hočem videti čez plot . . .“

Domača naloga.

„Opis divjih živali“ je naslov nalogi, ki jo je dala učiteljica svojim učenkam. Desetletna Silva je nalogo takole začela:

„Lev.“

Lev je divja žival. Žre srne, jelene in žirafe. Napade in požre pa tudi ljudi in druge take zverine . . .“

Sočutje.

Angelca: „Mama, daj mi štiri dinarje za neko revno ženo“.

Mama: Kje pa je ta žena?“

Angelca: „V kinu pred blagajno sedi . . .“

Kdo je najstarejši.

Malo Marjanco so vprašali, ali ima še kaj bratov ali sester.

„Da, enega bratca“.

„Koliko je pa star?“

„Dve leti“.

„Potem si pač ti najstarejša?“

„Tisto pač ne! Mamica je najstarejša.“

V gozdu je strah.

Mamica in sinko gresta po cesti proti gozdu. Nenadoma se sinko ustavi, češ, da ne bo šel skozi gozd, ker ga je strah.

Mati: „Zakaj pa se tako bojiš gozda?“

Sinko: „Zato, ker rasejo v njem šibe“.

Večne počitnice.

— „No, Jožek, kaj bi pa ti rad postal, ko boš velik?“

— „Zidar in učitelj!“

— „Oboje?“

— „Da! Zidarji imajo počitnice pozimi, učitelji pa poleti“.

Prva misel.

Mati: „Janezek, vstani, šola gori!“

Janezek: „Potem mi pa danes ni treba vstati!“

Čuden opis pogreba.

Učenci so prejeli pismeno nalogo, v kateri naj bi vsak opisal kak svoj doživljaj.

Jožek si je izbral opis nekega pogreba. Ker pa ni znal postavljati pravilno vejic in pik, je nalogo tako-le napravil:

„Za krsto je stopal župan na glavi, je imel cilen-der na nogi, lakaste čevlje na roki. je nosil dežnik pod nosom, pa očali in oči povešena v globoko žalost“.

Bogdanček in goba.

„Mama“, je zaklical Bogdanček iz banje, v kateri se je kopal, „mama, daj mi vendar novo gobo! Ta ima že vse polno luknjic . . .“

Navihanec.

Milančku dela pravopis velike težave. Pri vsakem nareku naredi veliko število napak. Ko so oni dan spet pisali po narekovanju, je vsako besedo, ki mu ni prav šla izpod peresa, napisal na več načinov. Na koncu naloge pa je pripisal vljuden poziv: „Neprimerno črtati!“

Je bil še premajhen.

„Koliko si star, Mihec?“ vpraša učitelj v šoli.

„Osem let“.

„In katero leto sedaj pišemo?“

„Leto 1931.“

„V katerem letu si bil torej rojen?“

„Tega pa ne vem, gospod učitelj, ker sem bil ta-krat še premajhen“.

Kaj se zgodi s kostmi.

V šoli razlaga učitelj o koristi domačih živali: meso, koža, dlaka, kosti, itd.

„Ljudje na primer jedo meso. Kaj pa napravijo s kostmi?“

Tonček se odreže: „Te porinejo na rob krožnika!“

Daljava od zemlje do solnca.

Petletni Tinče vpraša očeta: „Očka, kako daleč je od zemlje do solnca?“

„Natančno ne vem. Nekaj milijonov kilometrov bo že.“

„Hm, samo toliko? Jaz sem pa mislil, da je nekaj metrov več.“

Poredni Jakec se brani.

Jakec je poreden, zato ga mama našeška.

„Mamica, mamica!“ kriči Jakec. „Pusti me, saj vidiš, da motiš očeta pri pisanju!“

Njegovo mnenje.

Učitelj: „Slišali ste torej, da spadajo vsi prirodni proizvodi ali v živalstvo, ali v rastlinstvo ali pa v rudinstvo. Kam spada n, pr. sladkor?“

Učenec: „Sladkor spada v kavo!“

Prepričati se hoče.

Janezek stoji pred šolskim poslopjem. Vidi se mu, da bi rad šolskemu upravitelju, ki dela na šolskem vrtu, nekaj povedal.

„Kaj pa bi rad, Janezek?“ ga ta vpraša.

Janezek: „Ali imate letos dovolj prostora v šoli?“

„Čemu to vprašaš, mali mo?“

Janezek: „Veste, oče so rekli, če ne bo dovolj prostora, mi letos še ne bo treba v šolo, ker sem še le šest let star. Zato pa bi to rad vedel.“

Odgovor.

Jožek in Nacek sta skrivaj splezala na župnikovo hruško ter sta se najedla do sita zrelega sadú.

Gospod župnik ju opazuje ter ju ustavi na cesti, ko sta hotela baš domov.

— „Ali nista vidva bila na krivih potih?“

Jožek: „Ne, na hruški!“

Pri peku.

Prodajalka: „Kaj bi rad, fantek?“

Fantek: „Atek me je poslal, da kupim za en dinar cigaret.“

Prodajalka: „Cigaret pa nimamo pri nas. Tu se prodaja le kruh.“

Fantek: „No. mi pa dajte en kifelček!“

Napačna naloga.

Jožek: „Čuješ, mamica, sosedov Pepček pa je napravil nalogo napačno.“

Mati: „Kako to veš?“

Jožek: „Zato, ker jo je od mene prepisal.“

Kako čas hitro mine.

Mati pripoveduje sinčku o Kristusovem trpljenju.

„Kako dolgo pa je že od tega, odkar je Jezus Kristus umrl za nas na križu?“ vpraša petletni deček.

„Blizu 1900 let“ odvrne mati. Deček nekoliko pomišlja, potem pa reče: „Kaj ne, mama, kako hitro pač čas mine?“

Ob pomanjkanju moke.

Učitelj: „Ako stane 1 kg moke 2 Din., koliko bo trebalo denarja za 20 kg?“

Učenec (živahno): „Prosim, gosp. učitelj, kje se dobi sedaj kilogram moke za 2 Din.? Bi povedal materi.“

Nadomestilo za laž.

Mihec se vrne iz šole.

„Nu, kaj si se danes naučil v šoli?“ ga vpraša očka.

„Danes nam je gospod katehet povedal, da je laž grda stvar in da mora človek zmerom govoriti resnico.“

„Tako je, sinko!“ mu pritrdi očka. „Kdor laže, ta krade, kdor krade, ubija, kdor pa ubija pride na vešala!“

Mihec posluša očeta in njegove očke se širijo in širijo od groze. S strahom se približa očetu, ga objame ter mu šepne na uho: „Veš, očka, jaz ne bom nikoli lagal. Govoril bom vselej le resnico in kadar mi bode resnice zmanjkalo, si bom pa kaj izmislil — lagal pa nikoli ne bom.“

On že ve, zakaj.

Stric: „Zakaj tako razsajaš, Jurček?“

Jurček: „Zato, da bi me mama zaprla v klet!“

Stric (zavzet): „Lej ga pobiča neumnega, zakaj pa si to želiš?“

Jurček: „V kleti so shranjene hruške, tiste maslenke, veste, stric!“

Učenka z očali.

Lizika, hčerka ubožnih staršev, hodi v 1. razred osnovne šole. Ker je zelo kratkovidna, je učiteljica že večkrat poslala po otroku glas staršem, naj ji oskrbe naočnike. Toda vselej brez uspeha.

Nekega dne pa opazi učiteljica, da sedi dekle ponosno na svojem prostoru z očali na nosu.

„No, to je pa lepo,“ pravi učiteljica, „zdaj boš pa razločno videla na tablo.“

Pa se oglasi Lizika: „Zdaj še pa manj vidim kot prej!“

— „To vendar ni mogoče,“ pravi učiteljica. A kmalu se je poloti neka slutnja pa vpraša: „Od kod pa imaš te naočnike, Lizika?“

„To so očala moje babice,“ odvrne nedolžni otrok.

Prvi dan v šoli.

Mati (mali Milici, ki je bila prvi dan v šoli): „Torej kaj si se naučila v šoli?“

Milica: „Nič, jutri moram zopet priti.“

Skrb.

Stric: „No, Mihec, ali se veseliš šolskih počitnic?“

Mihec: „Prav nič!“

Stric: „Kako to?“

Mihec: „Ker moram ves čas misliti, da jih bo kmalu konec in da bom moral spet v šolo.“

Če se ponoči bliska in grmi.

Zaradi strašnega bliskanja in grmenja se je Anica sredi noči prebudila in s plašnim glasom poklicala mamo.

Mama: „Kaj pa hočeš?“

Anica: „V tvojo posteljo hočem.“

Mama: „Zakaj pa?“

Anica: „Zato, ker se v moji bliska in grmi.“

Ne more pozabiti.

Tonček je v šoli nenadoma začel bridko jokati.

„Kaj pa se ti je pripetilo, Tonček?“ ga je sočutno vprašal učitelj.

Tonček: „Spomnil sem se, da me je Mihec predvčeraj udaril“.

O Noetovi barki.

Vnuk: „Babica, ali si bila ti v Noetovi barki?“

Babica: „Ne, dete moje“.

Vnuk: „Pa kako to, da se nisi potopila?“

Zvezdoznanstvo.

— „Kako se imenuje zvezda, ki je moškega spola?“

— „Komet.“

Peti dan stvarjenja.

Katehet: „Kaj je Bog ustvaril peti dan?“

Učenec: (Molči).

Katehet: „No, pomisli . . . to, kar leti po zraku.“

Učenec: (Veselo) „Aeroplan!“

Pregovor.

Učitelj: „Otroci, kdo izmed vas mi zna povedati kak pregovor?“

Otroci (molče).

Pa se oglasi mali Micek: „Neumnež more več vprašati, nego mu zna sto modrijanov odgovoriti.“

Kdo je bil prvi?

Po odmoru je prišel Tonček z dvorišča v šolsko sobo in dejal učiteljici: „Šolarji iz četrtega razreda so me natepli!“

„Tako? Ali si jokal?“ je vprašala učiteljica.

„Ne!“

„No, tedaj si jim gotovo vrnil, kar so ti jih dali!“

„Ne, saj sem jih jaz prvi natepel.“

Zakaj je dobil dober red.

Sinko vinskega trgovca: „Danes sem dobil v šoli dober red v kemiji.“

Oče (vinski trgovec): „Kaj si pa tako dobro znal?“

Sinko: „Pripovedoval sem mu, kako se ponareja vino.“

Ker stanuje bližje.

Oče: „Čudno, da si ničesar ne zapomniš, kar si se v šoli učil. Janko ve vedno, kaj je učitelj dejal in pripoveduje to očetu, ko pride domov.“

Sinček: „Res je, toda on stanuje tudi veliko bližje šole kakor jaz.“

Na svidenje.

Stric: „Slavko, tu sem ti prinesel bonbone. Dal ti jih bom, preden odidem.“

Slavko: „No, torej na svidenje, stric!“

Iz česa to sklepa.

Učitelj razpravlja v šoli o opici ter opozori otroke na sličnost med človekom in opico. Čez nekaj časa

vpraša enega izmed učencev, katera žival je človeku najbolj podobna.

Učenec (v zadregi): „Človeku najbolj podobna je — svinja.“

Učitelj: „Kdo pa ti je to povedal?“

Učenec: „Moja mati večkrat pravi, da sem takšen kakor prašič . .“

Brez priložnosti.

„Ne, Jurče,“ se huduje mamica, „ena torta je za te dovolj.“

„No, vidiš, kako si smešna“, ugovarja sinko.

„Prej si mi vedno pravila, naj se učim dostojno jesti, a prilike za vajo mi pa ne daš . .“

Kaj je oče.

V neki šoli je učitelj izpraševal učence o očetovem poklicu.

„Kaj je tvoj oče, Pepček?“

„Mrtev.“

„To je žalostno. Toda — kaj je bil tvoj oče, ko še ni bil mrtev?“

„Živ!“

Tehten vzrok.

Tonček in Jankec sta se igrala „ravbarje“. Ko pride mati v sobo, pove Tonček, da je Jankeca pravkar ustrelil in da je mrtev.

„Zakaj pa ne pade na tla, če je mrtev?“ vpraša mati.

„Zato ne, ker ima praznične hlače na sebi“, je pojasnil Tonček.

Strašen otrok.

Mali Tinček priteče v salon, kjer je zbrana mamina družba in zavpije: „Mamica, igrali se bomo zobozdravnika, daj, posodi nam svoje zobovje!“

Ljubezniv sinko.

Družina je zbrana pri mizi.

Mati: „Janezek, pojdi in zapri vrata, vleče.“

Janezek (trmasto): „Ne, ne grem!“

Mati (se razjezi): Stori, kar ti rečem, sicer boš tepen!“

Janezek: Ne grem, pa ne grem!“

Ko mati vidi, da ne opravi nič zgrda, poskuša zlepa: „Kako si grd, Janezek. Glej, mati se ti bo prehladila po tvoji krivdi. Če bi mi ti rekel: Mati zebe me v noge, ker tako vleče, bi jaz takoj vstala in zaprla vrata.“

Janezek (naglo): „Mati, zebe me v noge, ker tako vleče!“

Mu je vseeno.

Teta: „Kako se ti kaj godi, Mirček?“

Mirček: „Hvala, prav dobro.“

Teta: „No sedaj pa ti mene vprašaj, kako se mi godi.“

Mirček: „Ne, teta, to mi je čisto vseeno“.

Kaj ima najrajši.

Očka: „Tonček, povej, kaj imaš najrajši na svetu?“

Tonček (nekoliko pomisli in zacmoka z jezikom): „Klobaso!“

Očka: „Kako? Klobaso? Ali nimaš kakšne reči še rajši?“

Tonček: „O seveda — dve klobasi!“

Zakaj noče.

Učitelj: „No, otroci, povejte, kdo izmed vas bi rad prišel v nebesa?“

Vsi otroci razen Andrejčka dvignejo roke.

Učitelj: „Lej ga pobiča! Ali ti nočeš priti v nebesa?“

Andrejček: „O, bi že, gospod učitelj, toda mama je dejala, da moram priti iz šole — naravnost domov!“

Čudno vprašanje.

Blažek: „Teta, zakaj hočeš, da bi Hektorja ustrelili?“

Teta: „Zato veš, ker je že tako star, da nimamo nobene koristi več od njega; ves dan se samo potepa okrog in renči.“

Blažek: „Kdaj bodo pa tebe ustrelili, teta?“

Velikomestni otrok.

— „Na gorskih vrhovih leži sneg leto za letom.“

— „Ampak, atek, ali to policija dovoli?“

Rojstni dan.

Učitelj: „No, Jakec, kedaj je tvoj rojstni dan?“

Jakec nekoliko pomisli in reče nato: „Jaz nimam rojstnega dne, ker sem rojen po noči.“

Mladi prefriganec.

Andrejček: „Mama, ali spadajo ušesa k vratu ali k glavi?“

Mati: „Zakaj to vprašaš?“

Andrejček: „Zato, ker si ukazala Micki, naj mi umije obraz — ona pa mi hoče tudi ušesa umiti.“

Kdo je prvi.

Striček vprašuje otroke, kako kaj v šoli napredujejo.

Dorica: „Jaz sem v zemljepisju vedno prva.“

Milček: „Jaz sem prvi v računstvu.“

Blažek: „Jaz sem pa vedno prvi zunaj, kadar pozvoni.“

Ene punčke še ni škoda.

Tonček pelja svojo sestrnico na izprehod. Ko pripopiha na klanec, obrne voziček in se spusti z njim v divjem diru navzdol.

Mimoidoči gospod ves prestrašen zakriči: „Fantek, pazi vendar, da ne prevrneš punčke!“

Tonček pa malomarno zakriči nazaj: „Uh — kaj — saj jih imamo doma še devet.“

Pomota.

Breda (svoji mamici): „Oh, mamica, ves čas me že grize stenica.“

Mamica: „Pojdi no, pojdi, norček, saj nimamo stenic. To je pomota.“

Breda: „Oh, mamica, pravkar me je pomota spet ugriznila.“

Če moreš.

Janezek piše svoji mamici: „Ljuba mamica, zelo se mi toži po Tebi. Prosim, pridi me v nedeljo obiskat. Če bi bilo pa v nedeljo slabo vreme, pridi pa dan poprej!“

Kaj se je najprej pokazalo.

V šoli je učitelj učencem priporočal, naj se bavijo z vitnarstvom in naj potem v šoli poročajo o svojih uspehih. Mali Gustek je pripovedoval, da je postavil dva zaboja zemlje na okno, ker doma nima vrta. V en zaboj je posejal solato, v drugega pa špinačo.

„No“ ga je vprašal učitelj, „in kaj se je najprej pokazalo?“

„Najprej se je pokazal stražnik,“ je žalostno povedal Gustek, „in rekel, da moram odstraniti zaboja, da ne padeta komu na glavo.“

Pazljivi Jožek.

Učitelj: „To je pa že od sile! Ta lenuh, ta Jožek, že zopet spi. Prepričan sem, da kujon ne ve niti besedice tega, kar sem pravkar razlagal. Jožek! Vstani in povej, o čem sem pravkar govoril.“

Jožek (točno): Zmerjali ste me, gospod učitelj!“

Pri zobozdravniku.

Tonček in Pepca igrata se zobozdravnika Tonček: „V enem zobu imate veliko luknjo. S čim jo naj zamašim?“

Pepca: „S čokolado!“

Očetova sreča.

— Papček, srečo imaš.

— Kako to?

— Vse leto mi ne bo treba kupovati novih knjig, ker sem padel.

Zeleni dim.

V prvem razredu osnovne šole so risali otroci z barvnimi svinčniki hišo z dimnikom in gostim dimom.

Neka deklica je narisala ta dim zeleno. Ko jo učitelj vpraša, zakaj je napravila zelen dim, je odgovorila učenka: „Ker se pravkar kuha špinača!“

Priporočilo angelu varhu.

Katehet: „Zakaj se je treba svojemu angelu varhu priporočiti, posebno zvečer, predno gremo spat? Jožek!“

Jožek: „Zato, ker se včasih zgodi, da gre človek zvečer zdrav spat, zjutraj pa mrtev vstane.“

Zakaj je vera potrebna.

Katehet vpraša: „Matijček, ali je vera k izveličanju potrebna?“

Matijček: „Vera je k izveličanju tako potrebna, da brez vere ni mogoče v vodo pasti.“ (Matijček je besedici „Bogu dopasti“ napačno razumel.)

Prvi računar.

— „Ti si v računstvu prvi, praviš, Mirko?“

— „Sem, teta.“

— „Dobro. Če ti dam dvanajst jabolk in tri poješ, koliko jih še imaš?“

— „Dvanajst!“

— „Ne, devet!“

— „Nak, teta: dvanajst — tri znotraj, devet zunaj.“

Modri Mihec.

„Gospa, po čem imate jabolka?“

— „Šest za pet dinarjev.“

Mihec (računa na pamet): 6 za 5 dinarjev, 5 za 4 dinarje, 4 za 3 dinarje, 3 za 2 dinarja, 2 za 1 dinar in 1 jabolko zastonj. Dobro, gospa, vzamem eno, tisto, ki je za nameček.“

Zakaj ne mara za punčke.

Mati: „Minka, povej no, zakaj ne maraš punčke, ki ti jo je prinesel Miklavž?“

Minka: „Zato ne, ker je ravno tako pobarvana kakor teta Vera.“

Dobrota je sirota.

Dečko s težavo vleče voziček opeke navkreber. Usmiljeni popotnik mu pomaga potiskati breme v breg. Na vrhu pa reče dečku v pričo zbranih zijal: „Ali ni sramota, da gospodar preoblaga tako slabotnega fanta?“

— „Saj sem rekel gospodu tudi jaz tako,“ pravi deček.

— „In kaj je odgovoril?“

— „Rekel je: Kar vleči, čeprav je težko. Boš spotoma že naletel na kakega bedaka, da ti bo porival.“

Sedma božja zapoved.

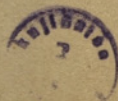
Katehet: „Mihec, zakaj si kradel sadje. Uprav zadnji torek smo govorili o sedmi božji zapovedi.“

Mihec: „V torek me ni bilo v šoli, gospod katehet!“

Nadebudna mladina.

Šolski upravitelj: „Gospodična učiteljica je zbolela in tri dni ne more učiti, zaradi tega dopusta ne bo šole.“

Otroci (zbeže iz šole in kričé po vasi): „Do pusta ne bo šole. Živijo!“

Mlad bahač.

Mama: „Kakšen pa si? Sta se pa že tepla s tistim Bedračevim Tinetom. Mar ti bom zmerom novo obleko kupovala?“

Sinko: „Oh, mama, to ni nič. Pri Bedračevih bodo pa morali vsega Tineta novega kupiti, tako sem ga.“

Podoba naše zemlje.

Učitelj: „Kako mi moreš dokazati, Jankec, da je zemlja okrogla?“

Učenec: „Oprostite, gospod učitelj, saj jaz tega nisem trdil.“

Res je.

Učitelj: „Kako uživa mravlja hrano?“

Učenec: „Prav tako kakor slon, samo manj.“

Oče in mati.

Lizika: „Tonček, igrajva se očeta in mamo.“

Tonček: „Dobro, samo ne smeš me preveč tepsti.“

Ugodna prilika.

Dušan: „Mamica, zakaj si tako bleda?“

Mati: „Oh, Dušan! Tako sem utrujena. Niti roke ne morem več premakniti.“

Dušan: „Veš, mamica, prej, ko sem se igral z žogo, sem razbil ogledalo na steni.“

Raje ateka.

Tonček se pelje na tramvaju z mamico in krčevito drži v roki platnenega zajčka. Naproti njima sedi uboga

žena v žalni obleki s svojim sinčkom in baš pripoveduje sopotnikom, da je umrl njen mož.

„Tonček,“ zakliče mamica, „vidiš, ta fantek je izgubil ateka, napravi mu veselje in daj mu svojega zajčka!“

Sinko se globoko zamisli in nazadnje vpraša: „Mamica, ali bi ne mogel namesto zajčka raje dati fantku ateka?“

Iz veronauka.

Katehet: „Tinček, povej mi, kdo je obsodil Jezusa na smrt?“

Tinček: „Pismonoše in farizeji.“

Slovo.

Upravitelj neke šole je bil premeščen in se je mislil v kratkem preseliti na svoje novo službeno mesto.

Učiteljica 1. razreda je pozvala svoje malčke, da naj gospoda upravitelja vljudno pozdravijo in se lepo poslovijo od njega. Takoj vzdigne neka deklica svojo ročico in vpraša: „Prosim, gospodična, ali se moramo tudi jokati?“

Zakaj — zato.

Otroci pripovedujejo svoji zelo mladi učiteljici, kaj vse jim je Miklavž prinesel. Pa pravi učiteljica: „Zakaj neki meni ni nič prinesel.“

Na to se oglasi mala, a zelo pametna Julčka: „Zato ne, ker še nimate otrok!“

Kaj je najhitrejš.

Učitelj: „Kaj je na svetu najhitrejš?“

Učenec (ugiba): „Vlak, tramvaj, zrakoplov“, in končno je pogodil Francek, ki reče: „Misel“.

Učitelj pohvali pridnega Francka, a še se oglasi v zadnji klopi Jankec ki pravi: „O, ni res, gospod učitelj, roka našega ateka je še hitrejša. Zadnjič sem zlo-mil šipo, a še nisem niti dobro pomislil, kaj sem storil, že sem jih imel pet na zadnjem delu telesa . .“

Vsi so slišali.

Učitelj: „Hej, ti tam, Klepetačev, ali boš že tiho!“

Klepetačev Mihec: „Gospod učitelj, saj še ust nisem odprl. To so vsi slišali!“

Da, ti otroci . . .

Štiriletna Gustika pride s svojo materjo k neki gospe, ki je bila znana kot zelo neredna ženska. Gustika se ozira pazljivo okrog po sobi in pravi potem:

„Mama, saj tukaj ni vse tako umazano kakor ti praviš!“

Osa ga je pičila.

Učitelj: „Praviš, da te je pičila osa. Kam pa?“

Učenec: „Tega pa ne morem povedati.“

Učitelj: „Potem pa sedi!“

Učenec: „Ne morem, gospod učitelj.“

Črka „m“.

V prvem razredu osnovne šole so mladi junaki baš prišli do črke „m“. Da bi učitelj glavicam krepkeje vbil v glavo glas „m“, je vprašal, kdo bi mu vedel povedati kako besedo, ki bi se začelja s to črko.

Oglasil se je Jožek in rekel: „Mačka.“

„Dobro“, reče učitelj. Ali še zna kdo kako drugo besedo z začetno črko „m“.

Prijavi se Mihec: „Maček, gospod učitelj?“

Ulomki.

Učitelj: „Ako razdelim ta košček papirja na 4 dele, kaj dobim potem?“

Učenec: „Eno četrtno.“

Učitelj: „Ako razdelim papir na 8 delov?“

Učenec: „Potem dobimo eno osmino.“

Učitelj: „In ako ga razdelim na 800 delov?“

Učenec: „Potem dobite konfete, gospod učitelj.“

Sreča.

Učiteljica mestne šole hoče pojasniti otrokom pojem „sreča“, zato vpraša: „Otroci, na kaj čaka največ ljudi v življenju?“

Učenka: „Na električno.“

Večno vprašanje.

Oče: „Janezek, ali me hočeš slušati?“

Sinček: „Da, ata“.

Oče: „Ne vprašuj me nikoli več *zakaj*!“

Sinček: „Rad ata — a *zakaj* ne?“

Saj slabo vidi.

Deček (pri peku): „Dajte mi za pet dinarjev kruha!“

Pek: „Belega ali črnega?“

Deček: „To je vseeno, saj naš dedek itak slabo vidijo.“

Za dinar — prevelik.

Sinček: „Oče, daj mi dinar!“

Oče: „Ali nisi že nekoliko prevelik, da moleduješ za dinar?“

Sinček: „Prav imaš, oče, daj mi kovačal!“

Navihani Jurček.

Jurček vpraša učitelja: „Ali je človek lahko kaznovan tudi za stvar, ki je ni naredil?“

„Nikako“, pravi učitelj.

„Potem pa dobro“, se odreže Jurček, „jaz namreč nisem naredil domače naloge.“

Ni jih izgubil.

Mati: „Oh, ti nesrečni fant, že zopet si se pretepal. Dva zoba si izgubil!“

Tine: „Nisem ne, mati, saj imam oba zoba v žepu“.

O, ti otroci!

Nelka: „Mati, mene boli želodec, kaj je to?“

Mati: „Nič, nič, dragica, bo že bolje po večerji; boli te, ker je prazen“. Po večerji pride na obisk profesor, ki je potožil, da ga boli glava. Nelkica pa se hitro oglasi in pravi: „Nič hudega, gospod profesor, bo že bolje, prazna je!“

Prihodnji čas.

Učitelj: „Povej mi v prihodnjem času stavek: On pije!“

Učenec: „On bo pijan!“

Dobil je stavo.

Jankec pride domov z raztrganimi hlačami, modrimi bunkami in krvavečim nosom.

Na očetovo vprašanje, kaj se mu je pripetilo, je odgovoril:

„Stavil sem s Tončkom, da me ne prinese vrh lestve — in sem dobil stavo.“

Zakaj ne kriči.

Dva dečka se razgovarjata o metodi vzgoje.

„Znaš,“ pravi prvi, „jaz vselej strahovito kričim, kadar me ata pretepa“.

Drugi: „Jaz pa v obče ne vpijem“.

Prvi: „Zakaj pa ne?“

Drugi: „Ker je moj atek gluh.“

Imena.

Pri Vrbančičevih so dobili majhnega dečka. Posve-
tujejo se, kakšno ime mu naj dadó pri krstu.

„Najbolje bo, ako dobi ime Tomaž, ker je bil
ravno na dan sv. Tomaža rojen“ pravi nekdo.

Pa se oglasi petletna sestra: „Ah ne — to ime
je samo za odrasle.“

Čudno iznenadenje.

Mama, mama!“ vpije Pepček že od daleč, „jaz
imam za te neko iznenadenje“.

„A kaj takega, srček moj?“

„Pogoltnil sem žrebelj!“

Šahisti.

Otrok, gledajoč gospode, ki igrajo šah: „Mama, mama, glej, tudi veliki ljudje se igrajo „vojake“.

Izgubljeni grehi.

Katehet je svojim malim, ko jih je pripravljaj na prvo spoved, naročil, naj se prav skrbno pripravijo na to važno versko vajo. Svetoval jim je med drugim, naj si svoje grehe lepo snažno napišejo na listek papirja.

Ko je potem učitelj ob nadzorstvu otrok korakal med vrstami sem in tje, je opazil učenca, ki je komaj zadrževal jok, pa imel vse solzne oči.

„No, Mirkec“, mu pravi, „kaj pa se je zgodilo? Ali ti je slabo?“

„Prosim, gospod učitelj, jaz sem svoje grehe izgubil!“

Učitelj: „No, zaradi tega ni treba jokati. Malo razmišljaj, in ko prideš ti na vrsto, si svoje grehe gotovo zopet našel.“

To izgovorivši, odkoraka učitelj dalje. Ko pride čez nekoliko časa zopet nazaj, opazi, kako obrazek Mirčka veselja žari.

„Torej Mirček, ali si svoje grehe zopet našel?“

„Ne, gospod učitelj, ampak od Pepčka sem si njegove grehe izposodil.“

To je fino.

Zdenka sedi pri atlasu.

„Ata, jeli res, da je morje na nekaterih mestih do 9000 m globoko?“

— „Seveda, saj učenjaki tako pišejo.“

Zdenka: „Joj, to je fino. Tam more kit na glavi stati, a rep mu niti iz vode ne moli.“

Tudi ona bi bila snažna.

Učiteljica je vedno srečna, ako ugleda malo Ljubico, ker je zmiraj tako čista in snažna. Drugim učenkam jo stavi za zgled.

„Da, gospodična“, odvrne nekega dne Ljubica, ako bi moja mama i vas umivala, bi bili tudi vi tako snažni“.

Tako ni mislil.

Katehet: „Ko zvečer ne moremo zaspati, ker nas mučijo razne skrbi, kaj nas lahko takrat tega straha oslobodi“? (Hotel je za odgovor: molitev.)

— Dolgi molk. —

„No, Srečko, ti znaš?“

Srečko: „Prašek za stenice!“

Majhni zlobnež.

Učiteljica (že nekoliko bolj v letih): „Stankec, ako rečem: jaz sem lepa, kateri čas je to?“

Učenec: „To je pretekli čas!“

Vzel je dobesedno.

Učitelj prvega razreda osnovne šole je razvrstil prvi šolski dan otroke ter posadil vsakega na njegovo mesto.

Nato reče: „Otroci, ne smete se me bati in se sramovati, ako česar ne znate. Ko sem bil jaz tako majhen, kakor ste sedaj vi, tudi nisem ničesar znal. Sedaj seveda znam vse . . .“

Tako, sedaj pa se bomo malo razgovarjali.

(Majhnemu v prvi klopi): „No, mali, kako je tebi ime?“

Ta pa odločno odgovori: „Pa ste rekli prej, da vse znate!“

Njegovo dobro delo.

Mali Pavlek se je vpisal v družbo dobrodelcev, to je v družbo, koje člani morajo vsak dan izvršiti kako dobro delo ter narediti komu kako veselje.

„No, Pavlek, ali si danes naredil komu kako veselje“ vpraša zvečer mati svojega sinčka.

„Da, sem, mama, sosedove a Naceka sem pošteno pretepel“.

„Ampak, Pavlek, saj mu s tem vendar nisi naredil veselja“

„Njemu ne, a vsem drugim dečkom na ulici.“

Prav ima.

Majhen deček je padel na cesti. Gospod, ki pride baš mimo, ga pobere in potolaži: „Nikar ne jokaj, jutri te ne bo več bolelo“.

Deček: „Saj jutri ne bom več jokal!“

V menažeriji.

Oče (sinčku): „No, Francek, kako ti ugaja slon?“

Sinček: „Prav nič mi ne ugaja, ker ima rep na glavi.“

Nikdo je ne bo odnesel.

Mati: „Ne, Ivkica, ti ne moreš z meno!. Ostani lepo doma in čuvaj tetiko.“

Ivkica: „Ah mama, saj tetike ne bo nikdo odnesel“.

Iz česa so zamorci.

Otroka se pogovarjata po krščanskem nauku.

Prvi: „Ali verjameš, da smo iz prahu in pepela?“

Drugi: „Seveda verjamem“.

Prvi: „Iz česa so pa zamorci?“

Drugi: „Iz saj.“

Tako je.

Otroci se prepirajo.

— „Tako je!“

— „Ne, ni tako!“

— „Rečem ti, da je tako. Mati pravijo tudi, da je tako, pa čeprav oče vedo bolje“.

Ker nima dote.

Otroci se igrajo v sobi. Pa pride Majda z rdečimi lici in solznimi očmi k mami v kuhinjo.

„Mamica, prosim, daj mi dinar!“

„Kaj boš z njim?“

„Oj, mamica, Marko se vedno igra z Bredo „poroko“, z mano se pa nikoli noče, ker nimam nič dote“.

Ne bo ga več nazaj.

Jurček je prvič v šoli, a se mu nič kaj ne dopade. Po pouku pusti abecednik, tablico in torbico v klopi in jo hoče mahniti skozi vrata.

„Jurček“, ga pokliče učitelj, „svoje stvari si pozabil!“

— „Kar imejte jih, saj me ne bo nikoli več nazaj!“

Sedaj ve.

Mesarski vajenec (ko je videl, kaj vse bašejo v v klobase):

„Aha, zdaj pa že vem, zakaj ima klobasa kožo“.

— „No, zakaj pa?“

— „Zato, da se ne vidi, kaj je notri.“

Krivična kaznen.

Učitelj kaznuje dva učenca radi nepazljivosti s tem, da mora vsak stokrat napisati svoje ime. Kazen enemu teh učencev ni všeč, zato začne godrnjati.

„Kaj pa hočeš?“ pravi učitelj, „saj si prav toliko zagrešil kakor tvoj tovariš, ki je zadovoljen s kaznijo.“

„Ne gospod učitelj, kazen je krivična, on se piše Skok, jaz pa Vrbančič“.

Naloga.

Učitelj: „Tvoja naloga „Naš pes“ je dobesedno taka kakor naloga tvojega brata“.

Učenec: „Seveda, gosp. učitelj, saj je o istem psu“.

Očetovska ljubezen.

Oče: „Če te moram tepsti, me boli prav tako kakor tebe“.

Sinček: „Vem, oče, zato pa si vendar malo prizanesite in ne udrihajte tako močno“.

Pretepač.

Janezek pride domov ves raztrgan in razburjen. Pretepal se je s sosedovim sinom.

„Sram te bodi,“ se jezi mati, „sosedov Jožek ima vendar tako prijazen in ljubek obrazek“.

„Zdaj ne več,“ odgovori Janezek.

Kedaj bodo vedeli.

Mirko je imel veliko veselje do slikanja in risanja. Da je le odložil šolske knjige, že je imel v roki barve. Ko je nekoč naslikal nekaj prav nenavadnega, ga je mati vprašala, kaj naj slika predstavlja.

„Nebesa“, je odvrnil Mirko samozavestno.

„Kaj pa misliš otrok, saj vendar nihče ne ve, kakšna so nebesa,“ pravi mati.

„Bodo pa potem vedeli, ko bo slika gotova,“ se je odrezal Mirko.

Dober bratec.

Petletni Branko in triletni Milček sta pri obedu. Po obedu prinese mati nekaj lepih zrelih hrušek na mizo.

Naenkrat začne Branko jokati.

„Kaj pa ti je?“ vpraša prestrašena mati.

„Oh, ubogi Milček,“ vzdihuje Branko, „za njega ni nobene hruške tukaj!“

— „Zakaj pa ne?“

— „Ker bom vse jaz pojedel.“

Ameriška.

Štiriletni Amerikanček vidi prvič v življenju mavrico in vpraša: „Kakšna čudna reklama pa je to?“

Modri Franček.

Učitelj pripoveduje o junaku, ki je vsako jutro pred zajutrkom plaval trikrat čez reko.

Franček maje z glavo.

„No, ali dvomiš, da lahko to izvrši izurjen plavač?“

„Ne, gospod učitelj. Zakaj bi dvomil? Le čudim se, zakaj ni plaval štirikrat, da bi zopet prišel na breg, kjer je imel obleko.“

Ona tudi.

Mati: „Pojej juhco, Irena. Marsikatero dete bi bilo srečno, če bi imelo le polovico tvoje porcije.“

Irena: „Jaz tudi, mama!“

Neokusna obleka.

K Zaplotnikovim je prišla na obisk teta Zora. Veličastno je sedela na zofi. Mala Slavka jo je dolgo pozorno motrila, slednjič pa se je odločila: obliznila je tetino obleko. Od ogorčenosti je vse onemelo.

„Kaj pa vendar počneš, otrok?“ se je prva oglašila teta.

— „Mamica ima prav — tvoja obleka je neokusna.“

Uboga gospa.

„Mamica, ali je gospa Lešnikova res tako uboga, da mora spati v kurnjaku?“

— „Kako to misliš, otrok?“

— „No, saj je sinoči rekla, da mora zgodaj domov, ker hodi s kokošmi spat.“

Čemu smo na svetu.

Sinček: „Oče, ali smo res zato na svetu, da drugim pomagamo?“

Oče: „Seveda, sinko, zato.“

Sinček: „Čemu pa so potem drugi na svetu?“

Kdo si naj zapomni.

Oče: „Sinko, zapomni si, da slabejšega nikdar ne smeš tepsti!“

Sinko: „Ali očka, to bi si ti moral zapomniti!“

Iz računstva.

Učitelj: „Če gre šest dečkov na Savo, a so starši trem prepovedali, da bi se kopali — koliko dečkov se gre potem kopat?“

Razred (enoglasno): „Šest!“

Vzrok.

— „Kaj bi rad, mali?“

— „Prosim, kos takega mila, ki prav močno diši po parfemu!“

— „Zakaj pa ravno tako milo?“

— „Zato, da bo mamica takoj vedela, da sem se res umil.“

Praktičen sinko.

Mati: „Ali si se pošteno umil? Danes pride klavirska gospodična.“

Sinček: „Sem, a samo na desni strani, kjer sedi učiteljica.“

Pst!

Štiriletno Milico je vzel oče nekoč s seboj v kavarno.

D drugega dne odločno zahteva deklica od služkinje, naj jo pelje i ona v kavarno.

„Saj nimave denarja“ pravi služkinja.

Na to otrok: „Saj v kavarni ne rabimo denarja, tam se reče samo ‚Pst!‘ in se dobi, kar si želi.“

V trgovini.

Odjemalec: „Zdaj pa še mi dajte — prosim — en kilogram stolčenega sladkorja!“

Trgovec: „Tako, dal vam bom od pošiljke, ki sem jo pravkar dobil.“

Sinček: „Papa, pa še nisi sladkorju moke primešal!“

Napačno razumel.

Majhni Edvin (svojemu stricu, ki je visokošolec): „Zunaj dirjajo ognjegasci k požaru, ali se ne pelješ tudi ti žnjimi?“

— „Zakaj neki, saj jaz nisem ognjegasec!“

Edvin: „A ata pravi, da ti povsod pumpaš.“

Priznanje.

Pevka (ki ji vesela družba navdušeno čestita): „Vaše priznanje me neizrečeno veseli, toda najlepše plačilo sem dobila od tega-le majhnega dečka, ki mi je stisnil dva bombončka v roko. Od kod jih imaš?“ ga vprašam.

A malček mi odgovori: „Te dobim vselej od mame, kadar hoče, da ne bi kričal!“

Hvala Bogu . . .

Učitelj: „Zdaj te moram v tem tednu že šestič kaznovati! Kaj porečeš na to?“

Učenec: „Hvala Bogu, da je danes že sobota!“

Od mame se je naučil.

Janezek je dobil od mame dinar.

„No, kako boš rekel?“

(Deček molči.)

„No, pomisli, kaj rečem jaz očetu, če mi da denar?“

— „Ali je to vse?“

Dobro srce.

Milančku je prinesla teta dve lepi igrački. Nekaj časa se je deček igral ž njima, potem pa je vzel eno v roko ter rekel: „To bom pa dal sestrici!“

Mati: „Tako je prav! Priden fantek deli vselej s svojo sestrico. Zakaj pa ji hočeš dati večjo in lepšo igračko?“

Milanček: „Zato, ker je že polomljena!“

Skrivnosten nos.

Stric Jaka je sporočil sorodnikom, Grebenčevim, da jih obišče. Ker je stric zaradi neke bolezni izgubil del nosu, je opozorila Grebenčevka svoje otroke, naj nikar ne govoré o njegovem nosu.

Jaka je prispel. Radovedni otroci so ga obkolili in od vseh strani opazovali stričev nos.

Dobremu stricu to ne prija, zato vpraša: „No, otroci, ali se ne morete nagledati mojega nosu?“

„Mama nam je strogo prepovedala,“ odgovarja Janezek, „govoriti o tvojem nosu — sicer pa ga sploh nimaš . . .“

Dober odgovor.

Učitelj: „Kaj mi znaš povedati o Juliju Cezarju, Izidor?“

Učenec: „O Juliju Cezarju? . . O Juliju Cezarju? . Samo vse dobro, samo dobro, gospod učitelj . .“

Angelček.

„Zakaj ne bi rada postala angelček?“ vpraša mati svojo hčerkico, ko jo je zvečer spravljala spat.

Hčerkica: „Zato ne, ker potem ne bi znala, kako bi si potegnila nočno srajčico čez perutnici.“

Menažerija v otroškem vrtcu.

V otroškem vrtcu se igra učiteljica z otroki menažerijo. Vsak otrok mora posnemati kakšno žival. Eden laja, drugi mijavka, tretji dirja okrog kakor konj in tako naprej. Le Tonček sedi v kotu in se ne gane.

„Ali si ti bolan, da se ne igraš z nami?“ ga vpraša učiteljica.

„Pst, gospodična . . . , jaz sem kokoš in ležem jajca . . .“

Prav se ji zgodi.

- Gospod učitelj, kdo je pravzaprav iznašel šolo?
- Cesarica Marija Terezija.
- Ali je že umrla?
- Že pred par sto leti.
- Prav se ji zgodi, gospod učitelj.

Tolažba.

Janezek neutolaženo joče, ker ga je mamica nabila, Njegova sestra, ki se ji tepeni bratec smili, se mu približa in ga tolaži: „Ne joči Janezek, ko bova midva velika, bova tudi svoje otroke lahko tepla.“

Novorojenček.

Mihec je bil zelo presenečen, ko je izvedel, da njegov novorojeni bratec nima imena. Zato vpraša očeta:

„Atek, kako pa pravzaprav veš, da spada fantek k naši rodbini, ker še nima imena?“

Bratčev dinar je izgubila.

Stric: „Kaj si tako žalostna, Zorica?“

Zorica: „V žepu sem imela dva dinarja, svojega in Brankovega. Sedaj sem pa Brankovega izgubila.“

Ne tako glasno!

Babica gre svojim 4 letnim vnukom na izprehod. Srečata osla, vpreženega pred voz.

Vnukec: „Babica, glej kako čuden konj je to!“

Babica: „To ni konj, to je osel.“

Vnukec: „Babica, ne tako glasno; lahko bi te slišal!“

Zdaj pa že ve.

Mizar pride v hišo popravljat.

Julka: „Zakaj se ta mož imenuje mizar?“

Mama. „No, ker dela mize.“

Julka: „Aha, zdaj pa že vem: mesar je pa tisti, ki dela meso.“

Malo drugače je.

V mestni dekliški osnovni šoli razlaga učiteljica o svinji. Omeni tudi, da dobimo od nje mast. In eni izmed učenk se tako zasveti: „A tako! Če kravo molzejo, da mleko, če pa svinjo molzejo, da mast.“

Še Bogdančka.

Mama služkinji: „Urška, namaži vrata, da ne bodo več cvilila.“

Mali Dušan: „Mama, naj Urška namaže še Bogdančka.“

Vrnitev grških junakov iz vojne.

Učitelj: „Kaj mislite, kako so se vračali grški junaki iz trojanske vojne?“ (Želel je kot odgovor: ovenčani.)

Učenci molčé.

Učitelj: „No, kako pa se vračajo svatje iz gostije?“

Peppek: „Pijani!“

Izkušnja iz veronauka.

Dekan: „Koga moramo ubogati?“

(Molk.)

Dekan: „Koga moraš ti ubogati?“

Učenec: „Očeta!“

Dekan: „Koga pa morajo tudi oče ubogati?“

Učenec: „Mater!“

Sebičnež.

Učitelj se trudi, da bi pojasnil otrokom pojmu „krivica“.

„Povej mi, Pepček, kedaj storimo komu krivico?“

Pepček (molči).

Učitelj: „Pazi! Jaz ti bom pomagal. Tvoj prijatelj, Mihec, ima lepo jabolko. Ti mu ga pa vzameš. Kaj bi v tem slučaju ti storil?“

Pepček: „Jabolko bi hitro pojedel.“

Po predpisu.

Majhni začetniki so obiskovali v predšolski dobi zvečine otroški vrtec in so se tam vadili v oblikovanju z ilovico.

Pri veronauku ponavlja katehet poglavje o stvarjenju prvega človeka.

„Torej ljubi Bog je naredil Adama iz ila. Kaj je storil potem?“

Učenček: „Potem ga je djal sušit!“

Prvi šolski dan.

I.

Malo Liziko je učitelj prvi šolski dan vprašal, kako ji je ime in čegava je.

Otrok na vprašanje glasno in točno odgovori, potem se pa s prekrižanima rokama na hrbtu postavi pred učitelja in vpraša prostosrčno: „No, in čegav si pa ti?“

II.

Prvi šolski dan pravi učitelj učencem, naj posedejo po klopeh. Čez malo časa sede vsi, le majhni Viktor še stoji zunaj klopi. Pa reče učitelj: „No, Viktor, le sedi kakor drugi.“

Vljudno odvrne mali: „Hvala lepa, se ne bom dolgo mudil!“

Mnogo je že pozabil.

Šolski nadzornik je z uspehi razreda, ki ga je pravkar nadzoroval, povsem zadovoljen. Proti koncu ure se ozira zamišljen po razredu in vzdihne: „Ah, dà! Jaz bi tudi še enkrat rad v šolo hodil, kakor sedaj vi.“

Otroci nadzornika seveda niso razumeli in so ga začudeno gledali. „Vi pač ne veste, otroci,“ pravi nadzornik, „zakaj sem izrekel to željo.“

Nato se oglasi deček iz prednje klopi, rekoč: „Zato, ker ste že mnogo pozabili!“

Pretkani sinko.

Sinko (ki je prinesel domov slabo izpričevalo);
„Atek, ali se znaš podpisati z zaprtimi očmi?“

Oče: „Seveda se znam!“

Sinko: „Potem pa zamiži in se podpiši na ta-le papir!“

Česa je bil lačen.

Mati: „Matijček, zakaj si vzel klobaso iz kuhinje?“

Matijček: „Lačen sem bil.“

Mati: „Kako si mogel biti lačen, ko si vendar malo poprej pojedel veliko skodelico kave s kruhom.“

Matijček: „Seveda, kave sem bil že sit, a jaz sem bil lačen klobase.“

Priden učenček.

Peter prinese domov šolsko izpričevalo.

Oče ga vpraša: „No kateri si pa?“

„Če še enega prekosim, potem bom predzadnji,“
je odgovoril Peter.

Resnico je povedal.

Sestra vpraša bratca, ki hodi v prvi razred: „Kdo izmed vas pa najbolj zna v šoli?“

Bratec medro odgovori: „Gospodična učiteljica!“

Kaj je Micki prinesel Jezušček.

Učitelj: „Kaj pa je tebi Jezušček prinesel, Micka.“

Micka: „Jezuščka v jaslicah.“

Mnogo bi rad.

Oče: „Kaj naj ti kupim za božič, mali?“

Štiriletni sinko: „Nič!“

Oče: Kaj se to pravi — nič! Nekaj si vendar želiš, ali ne?“

Sinko: „Kar si jaz želim, mi itak ne boš kupil.“

Oče: „No, kaj pa takega? Povej, povej!“

Sinko: „Pravi aeroplan in vlak!“

Zdravilo.

Jožek: „Mama, mene tako trebuh boli.“

Mama: „Aha — saj sem vedela! Zakaj si ga pa tako natlačil s sladkarijami in poticami? Zdaj pa imaš!“

Jožek: „Ko so pa potice tako dobre.“

Mama: „Dobre, hm, seveda so dobre. A to ni dobro, da te sedaj trebuh boli! Ali hočeš kako zdravilo?“

Jožek: „Še en kos potice mi daj!“

Prenaglil se je.

Učitelj v šoli razlaga: „Ako kdo izmed vas najde na cesti ali kjerkoli kako reč, jo mora vrniti lastniku, ali pa jo oddati županu. Ali se je komu že kaj takega pripetilo?“

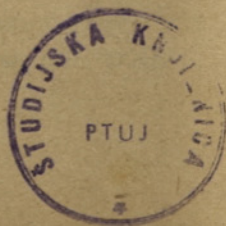
Martinek (dvigne roko): „Naš ata je našel nekoč zlato uro.“

Učitelj: „Ali jo je pridržal?“

Martinek: „Ne, gospod učitelj.“

Učitelj: „Ali ste slišali otroci? Tako je treba! (Se obrne k Martinku) No in kje je uro oddal? Županu?“

Martinek: „Ne, ne, gospod učitelj. Prodal jo je.!“

Nekoliko časniških glasov o „Otroški modrosti“.

„Otroška modrost“. . V tej knjižici je zbranih dokaj posrečenih šaljivih zgodbic iz otroškega življenja. Nekatere si je avtor zabeleževal v šoli sredi občevanja z mladino, druge pa je posnel iz časopisov. Knjižlico bodo radi čitali starši doma in pa mladina sama. Duhovitejše in pa posrečene anekdote si bo čitatelj vtisnil v spomin, zlasti šolska mladina, ki ljubi humor. Tudi učitelj bo našel v teh šaljivih zgodbicah kako zrnice k razumevanju otroka v različni starostni dobi.

„Učit. Tovariš“, 1930, šte. 41.

Drobna knjižica vsebuje na 48. straneh precejšnje število šaljivih izrekov iz otroških ust, ki jih je Kosi nabral iz časopisov, deloma pa tudi sam v občevanju z otroci doživel. V našem slovstvu tako pogrešamo humorističnega čtiva, da se moramo veseliti vsakega, še tako majhnega pojava.

„Slovenec“, 1930, šte. 147.

Znani mladinski pisatelj A. Kosi v Središču ob Dr. je v lastni založbi izdal „Otroško modrost“ smešno-modre dogodbice iz življenja naših malih. Je to zbirka kratkih smešnic, starih in novih, ki so vzete iz otroškega življenja. Več jih je sicer že znanih, toda bodo dobro došle mladini, da se jim nasmeje od srca.

Jos. Vandot v „Odmevih“, 1931.
knjiga III., str. 137.

„Otr. modrost“ nosi naslov ukusno opremljena slovenskim jezikom napisana knjižica (I. svezak), što ju je napisao A. Kosi u Središču ob Dravi. Na ono 48 stranica osrednjeg formata napisano je mnogo uspjelih šala ali kako u podnaslovu stoji „smešno-modre dogodbice iz življenja naših malih.“

Knjižico preporučamo nesamo našim čitaocima iz Slovenije, nego i ostalih krajeva države, pošto malo pažnje može svatko slovenski čitati i razumjeti.

Tednik „Obitelj“ v Zagrebu
z dne 15. I, 1931.